

А сонце ще стояло проти скелі...

Платон Воронько

А сонце ще стояло проти скелі,
Мов думало: чи далі йти донизу,
Чи серед вересу, на моховій постелі,
Росою окропить свою багряну ризу?
Подумало й пішло, лишило спогадання
Про щасну таїну у вересовім цвіті.
Зі скелі сонце потім, в кожному літі,
Мені всміхалося:
— Примарні сподівання.
Таке дарується людині раз на світі.